

[Svend Andersen]

met i 1988, og hvor mange der ikke vil blive imødekommet i 1989.

Men derudover sagde den konservative ordfører, at forslaget om at nedsætte ungdomsboligkvoten fra 4.000 til 3.500 betød, at man ville bruge de 500 til en forhøjelse af den almennyttige kvote. Forslaget går jo imidlertid ud på en nedskæring på 1.500 almennyttige boliger. Skal jeg forstå den konservative ordfører således, at man ønsker, at de 500 ungdomsboliger skal lægges til kvoten for det almennyttige boligbyggeri, således at vi kommer op på 10.500? I så fald er vi enige, men ellers er det bare noget udenomssnak, den konservative ordfører kommer med, på samme måde som den udenomssnak, ministeren er kommet med i sin fremsættelsestale.

(Kort bemærkning).

Lizzie Lichtenberg (KF):

Som kommentar til hr. Svend Andersens regnestykke vil jeg gøre opmærksom på følgende: Vi må se på de 1.500 boliger, vi har forhøjet den oprindelige kvote med, så den ligger på 10.000 for i år, hvoraf de 1.500 boliger går til byggeskader og de 1.000 boliger til flygtninge. Det kan være, man skulle have beholdt de 7.000 boliger, som Socialdemokratiet gennem sin regeringstid har haft undtagen det sidste år, hvor man kom op på 12.000. Jeg synes dog, at 8.000 havde været et rimeligt antal, men nu er vi altså endt på 8.500, fordi – men det er mit eget regnestykke – 500 boliger er flyttet over fra ungdomsboliger til det almennyttige byggeri, mens antallet af andelsboliger er bibeholdt. Jeg ser andelsboligen som et godt alternativ til de øvrige støttede byggerier, og vi kan også se, at efterspørgslen efter dem er blevet lige så stor.

Men det er talgymnastik, vi laver med hinanden, og det kan være, at hr. Svend Andersen og jeg ved at regne på samme måde kunne godkende boligministerens forslag; det håber jeg.

Holger K. Nielsen (SF):

Til den sidste bemærkning vil jeg blot sige, at det er korrekt, det er talgymnastik, dette her, men det er så sandelig talgymnastik, der har en ganske reel og alvorlig baggrund i nogle besparelsesforslag, som vi – hvad jeg kommer tilbage til – ikke er enige i.

Det er korrekt, at dette her er et meget politisk lovforslag – hvad skulle det ellers være,

kunne man måske spørge – men det udtrykker i hvert fald meget klart, at regeringen er vældig bekymret for det private boligbyggeri og ejerboligsektoren. Derfor fik vi tidligere forslaget om det private udlejningsbyggeri, og derfor får vi i dag nedskæringerne af den almennyttige sektor og andelsboligsektoren.

Nedskæringerne af den almennyttige sektor falder i flere dele. Der er for det første nedskæringen i kvoterne. Regeringen forsøger ganske vist med forskellige fiflerier og talgymnastik at komme frem til, at der ikke er tale om nogen reel nedskæring, men disse bortforklaringer nytter ikke, for realiteten er – som den socialdemokratiske ordfører også var inde på – at der er tale om reelle nedskæringer i kvoterne.

Vi ved, at den almennyttige sektor har ganske store køer af aktivt boligsøgende, og vi er dybt uenige med regeringen i forslaget til kvote. Vi mener, at man i stedet for skulle forhøje kvoten til den almennyttige sektor. Og i lighed med Lejernes Landsorganisation vil vi foreslå, hvad vi også har stillet ændringsforslag om til finanslovforslaget, at der bliver en kvote på 12.000 i den almennyttige sektor.

Dernæst er der nedskæringen over for ungdomsboligsektoren. Hvad det angår, synes jeg, det er interessant, at vi hver sommer bliver vidne til en melodi, som gentages gang på gang. I juli og august måned er der en masse unge mennesker, der får afslag på deres ansøgning om kollegieværelse – i år var det ca. 90 pct., der fik afslag – og på det tidspunkt, hvor pressen behandler ungdomsboligproblemet, er der ingen grænser for, hvad alle politikere inklusive regeringen vil gøre for ungdomsboligsektoren. Men så kommer den triste hverdag, hvor sagen er glemt af medierne, og så får vi et forslag som det, vi har fået i dag, med en nedskæring over for det støttede ungdomsboligbyggeri.

Jeg synes, det ville være en idé, om man her i Folketinget tog ungdomsboligproblemet lidt mere alvorligt også på andre tidspunkter, end når sagen er oppe i medierne i sommerperioden, og at man erkender, at mange unge mennesker faktisk har et boligproblem.

Der er endvidere over for den almennyttige sektor suspensionen af indekseringen af rammebeløbene. Resultatet bliver naturligvis en dårligere kvalitet i byggeriet. Der er ændringen af finansieringen af udbedringen af ekstraordinære byggeskader, hvor kommunerne nu skal